

Et statsautoriseret islamisk skilsmisseråd er en rigtig dårlig idé

KOMMENTAR

Özlem Cekic

»Det er ganske normalt, at kvinder bliver forfordelt i islamiske ægteskaber,« skriver Özlem Cekic.
Foto: Linda Kastrup

mit tidligere ægteskab blev jeg gift både religiøst og borgerligt. Ægteskabet var arrangeret, og indgåelsen af den islamiske ægteskabskontrakt blev indgået, før den borgerlige vielse kunne komme på tale. Den var også noget mere højtidelig end min borgerlige vielse.

Jeg var iklædt pænt tøj og havde et tørklæde om hovedet. Sådanne ønskede min (nu forhenværende) svigerfar det. Han var meget religiøs og ville vise imamen, at hans søn havde fundet en god muslim.

Både mine og hans forældre var i rummet sammen med vidner. Først blev min eksmand spurgt tre gange, om han ville tage mig til ægtefælle, hvortil han hver gang svarede ja. Så blev det min tur, og jeg svarede ja tre gange. Nu kunne vi være sammen uden at »leve i synd«.

Dette »syndfrie« ægteskab var imidlertid alt andet end lykkeligt. Syv år senere blev jeg skilt - ikke i islamisk, men i borgerlig forstand.

Efter mange smertefulde år stod jeg tilbage med et barn på armen, et hus på tvangsauktion og en eksmand, der fra den ene dag til den anden var som forsvundet ud i den blå luft. Utallige gange forsøgte jeg at få fat på ham, men lige lidt hjalp det hver gang. Der var ingen kontakt, ingen dialog.

Jeg var ude af stand til at blive skilt islamisk, selvom jeg ønskede det. Heldigvis var mine forældre af den overbevisning, at det var langt vigtigere at have en dommers ord for, at jeg var blevet skilt.

Min historie er desværre ingen trist undtagelse. Det er ganske normalt, at kvinder bliver forfordelt i islamiske ægteskaber. Som professor Thomas Hoffmann har påpeget i en kommentar i Weekendavisen, er det i disse ægteskaber mandens ubetingede ret at erklære skilsmisse fra konen - »til enhver tid og uden begrundelse«. Helt så nemt er det til gengæld ikke for kvinden.

Selv stod jeg i en relativ stærk position, for jeg kendte til mine rettigheder i et retssamfund.

Jeg havde en uddannelse som sygeplejerske og derfor en vis økonomisk stabilitet.

Jeg var dansk statsborger og besad de sproglige og kulturelle forudsætninger for at være en del af det større danske samfund - i modsætning til mange kvinder, hvis hele verden er deres umiddelbare (ofte konservative) omgangskreds. En omgangskreds, der ofte udgør en barriere for kvinder, som desperat har brug for skilsmisser.

Selv ikke en imam på kvindens side er garant for skilsmisse. Mange af kvinderne kender ikke systemet eller sproget og har et meget spinkelt netværk. De er bange for at miste retten til deres børn og ved ikke engang, at de har ret til at blive skilt i Danmark.

Blandt andet derfor har en imam for nylig i B.T. foreslået etableringen af et statsligt godkendt islamisk skilsmisseråd, der fungerer som en domstol. »Det vil styrke vores autoritet,« lyder det.

Som Thomas Hoffmann rigtignok skriver i sin kommentar, hører de muslimske kvinders udsatte stilling i ægteskabet til de kvindekampe, der langt fra er udkæmpet. At etablere et råd som det, imamen har foreslået, vil næppe bidrage til den kvindekamp i nogen positiv forstand.

Jeg er udpeget til af regeringen til at sidde i Kommissionen for Den glemte kvindekamp. Vi skal komme med anbefalinger til regeringen om, hvordan man kan bekæmpe negativ social kontrol. Et sharia-funderet råd med statslig blåstempling gør mig dybt bekymret på vegne af ligestillingen og gennemsigtigheden i et retssamfund.

Jeg forestiller mig ikke, at der her til lands kan findes særlig mange imamer med tilstrækkeligt kendskab til den danske retspleje og de lovmæssigt sikrede kvindere rettigheder. Selvom imamen over for B.T. siger, at rådet nok skulle »forene den danske lovgivning og det religiøse aspekt,« har jeg svært ved at tro, at et sådant råd i praksis ville sætte dansk lovgivning over religiøs ditto. Det er på grænsen til det banale at konstatere, at ingen er hævet over dansk lov. I praksis tror jeg dog, at et religiøst skilsmisseråd netop ville være det.

Ønsker imamerne oprigtigt at hjælpe deres kvindelige trosfæller, synes jeg i stedet, de skulle melde sig på banen for at oplyse kvinderne om deres rettigheder. Jeg mener, at imamerne bærer et ansvar for at bidrage positivt til ligestillingen, hvad de hidtil ikke har gjort i nævneværdig grad.

Jeg lytter gerne til imamerne, hvis de har bud på, hvordan man ellers kan sikre kvindernes frihed, særligt i skilsmisser. At bruge staten til at styrke deres autoritet ville dog gå i den stik modsatte retning.

Hvis nogen skal have styrket deres autoritet, må det være kvinderne.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet

“
At etablere et råd som det, imamen har foreslået, vil næppe bidrage til den kvindekamp i nogen positiv forstand.